

film

Sissi toont haar middelvinger

RECENSIE FILM Vicky Krieps is de Oostenrijkse keizerin Sissi in *Corsage*, een rebelse biopic vol onwaarheden. De fans van Romy Schneider weten niet wat hen overkomt.

Wie Sissi zegt, ziet Romy Schneider voor zich. Die ziet weelderige jurken en een sprookjesachtige pracht. Maar die films uit de jaren 50 waren ook zo suikerzoet dat ze aan Schneider bleven kleven. Ze speelde haar daarom in 1973 nog een laatste keer, in *Ludwig* van Visconti. Daarin is de keizerin verbitterd en gedesillusioneerd. De rol was een afrekening – zo moet Sissi zich echt gevoeld hebben, wilde de actrice zeggen.

Met *Corsage* tekent regisseuse Marie Kreutzer nu even radicaal voor de ontvoering. Haar portret is donker en tegendraads, een historische film vol opzettelijke anachronismen. Want klinkt het verleden met haar enge kijk op vrouwen, op wie ze zijn en dat waarin hun waarde schuilt, niet nog altijd door in het heden?

Het jaar is 1877, daags voor Sissi's veertigste verjaardag. Dartel of onstuimig kun je deze keizerin van Oostenrijk én koningin van Hongarije niet noemen – als ze dat ooit al was, want geen enkele keer valt die speelse bijnaam. Deze *royal* is wispelturig uit verveling, ze speelt appelflauwtjes om aan de ceremoniële nummertjes te ontkomen. Ze is die hele poppenkast zo moe als wat. 'Nooit eerder heb ik iemand zo onvoorspelbaar gezien', verzucht Franz Joseph, de Hongaarse koning aan haar zijde die ooit haar droomprins was.

Stoutmoedig

Biopics zijn te vaak luie, encyclopedische verfilmingen. Ze nemen een hap uit een beroemd leven om keurig en kleurloos de loop der dingen te tonen. Niet *Corsage*, een film die juist stoutmoedig dat koninklijke bestaan durft te benaderen. De Oostenrijkse regisseuse vergaapt zich niet aan de grandeur. Ze keert de traditionele kostuumfilm op zijn kop door te laten zien hoe verstikkend zo'n keurslijf kan zijn.

Dat gevoel wil deze keizerin ook letterlijk ervaren: ze laat zich almaar strakker insnoeren in haar korset (de Franse filmtitel is daar een verwijzing naar). 'Harder, harder!' Haar gewicht is een obsessie, net als haar tanende jeugd. Donkere wanhoop overschaduwde haar gemoed en steeds meer wil ze zich terugtrekken in de coulissen

De veelzijdigheid van Vicky Krieps kent geen barrières, oppervlakkige vertolkingen heeft ze niet in zich. © rr

van haar eigen leven.

Opnieuw mag Vicky Krieps ongezoeten de regels uitdagen, vijf jaar na haar doorbraak als de muze van Daniel Day-Lewis in *Phantom thread*. De Luxemburgse heeft al lang bewezen dat ze een blijver is. Haar veelzijdigheid kent geen barrières, oppervlakkige vertolkingen heeft ze niet in zich. Volgend jaar is ze trouwens te zien in de nieuwe film van onze landgenoot Philippe Van Leeuw (*Insyriated*). Maar eerst toont ze hier hoe mateloos rebels en tegelijk gelaten de keizerin tegen dan was. Hier slaat ze op de tafel en dient ze van antwoord.

Geen sprookje

Corsage is een karakterstudie van een leven dat in niets als een sprookje is. Kreutzer

onderzoekt de impact van die veertigjarige leeftijd op wie de keizerin toen was. Schoonheid was alles, zo sprak uit de blik van iedereen die haar ontmoette. Wat restte daar tegen dan nog van? Ze had zich toen al sinds haar 32ste niet meer laten portretteren. Zelden vertoonde ze zich nog publiekelijk, totdat ze dat verscholen achter een sluier begon te doen.

Haar schoonheid had haar bepaald en die bepaalde nu wat ze nog waard was. Hoe is dat vandaag anders voor een vrouw voorbij een zekere leeftijd, werpt de cineaste op. Is het uiterlijk niet nog steeds de eerste maatstaf? Door historische details met de voeten te treden overstijgt de film zijn context – Krieps' hippe tattoo's zijn zichtbaar, de buitenvijver heeft een modern ladder-

Haar schoonheid had Sissi bepaald en die bepaalde nu wat ze nog waard was. Hoe is dat vandaag anders voor een vrouw voorbij een zekere leeftijd, werpt de cineaste op

tje. Die speelse omgang mag ook humor geven aan haar rebellie. Of schrok deze keizerin er daadwerkelijk niet voor terug om haar tafelgezelschap, vlak voor haar exit, ostentatief de vinger te geven?

Het leven van toen komt niet in beeld op een manier die je doet wegdromen. De ruimtes ogen kil, haar entourage afstandelijk. Op de soundtrack keert steeds 'She was' terug van de Franse zangeres Camille, een nummer uit 2011. 'Go away, go away', klinkt het als een aanmoediging.

Met kerst voor de deur vind je Sissi straks vast ergens op het kleine scherm, terwijl ze nu al overal is. Er is het recente zesdelige kostuumdrama *Die Kaiserin* (op Netflix), na de reeks *Sisi* (op VTM Go) van vorig jaar. *Sisi & Ich* is een speelfilm met Toni Erdmann-actrice Sandra Hüller, die volgend jaar in de zalen komt en door de ogen van haar hofdame naar haar leven kijkt.

De schijn van schoonheid die dat leven had, blijft makers inspireren om ernaar terug te keren. Als dat steeds even inventief en gedurfd gebeurt, hoor je ons geen bezwaar maken. *Corsage* is geen film voor de fans van Romy Schneiders geliefde interpretatie, maar dat is meteen ook zijn grootste troef. De illusie van zoveel romantiek moest toch ooit een keer doorgeprikt worden.

Ruben Aerts

Kreutzer keert de traditionele kostuumfilm op zijn kop door te laten zien hoe verstikkend zo'n keurslijf kan zijn. © rr

Corsage
Van: Marie Kreutzer
Met: Vicky Krieps, Florian Teichtmeister, Colin Morgan (113 min.)
★★★★☆